

Ve své práci jsem se zabývala specifiky výchovně-vzdělávacího procesu ve WŠ s důrazem na výuku německého jazyka a s tím související metodikou v nejširším slova smyslu. Prostřednictvím výzkumných nástrojů popsaných v úvodu a na základě do jisté míry omezených možností, které jsem pro ověření stanovených tezí měla k dispozici, jsem se snažila dojít k co nejobjektivnějším závěrům. Tyto necht' jsou brány jako jeden z možných pohledů na danou problematiku.

Zjištěná specifika způsobu výuky německého jazyka platí do jisté míry i pro waldorfský systém výuky obecně. Jejich společným východiskem je Steinerův pedagogický koncept z počátku minulého století, částečně adaptovaný na dnešní dobu.

Zvláštnosti, které jsem během svého ověření mohla zjistit, pramení z několika skutečností. První z nich je nezvyklá svoboda učitele, jež zasahuje všechny oblasti výuky. Dle orientačně stanovených učebních osnov učitel v praxi (na základě subjektivního posouzení zralosti a schopností žáků) rozhoduje jak o obsahu, tak z větší části i o cílech a metodách výuky v příslušném ročníku. Obsah a způsob výuky jednotlivých pedagogů, a to i ve stejných ročnících, se proto mohou podstatně lišit, což může následně mít znatelně pozitivní, ale i negativní vliv. Adekvátně různá je pak i výsledná účinnost výuky v podobě dosažené jazykové úrovně žáků.